

Arrest

**nr. 334 262 van 14 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. D'HAENE
Warandestraat 66
2300 TURNHOUT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 28 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2025 met referentienummer X.

Gezien de het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAENE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 30 september 2024 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 30 december 2024.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 oktober 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd verzoekster gehoord op 28 februari 2025.

1.3. Op 27 maart 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Surinaamse nationaliteit en bent u afkomstig uit Paramaribo. Uw moeder woont nog in Paramaribo.

Sinds 2015 verblijft uw vader M.(...) D.(...) A.(...) A.(...) (O.V. (...)) in België. Hij verliet Suriname omdat hij er bedreigd werd.

Vanaf 2019 was u actief als sympathisant van de NDP (Nationale Democratische Partij). U voerde propaganda voor de partij door huis aan huis te gaan om mensen te overhalen op de NDP te stemmen.

Eind september 2022, toen u te voet onderweg was naar huis, stopte een auto naast u. Een man stapte uit en vroeg waar uw vader was. U beantwoordde de vraag niet. Hierop zei de man dat hij u de volgende keer wel zou laten praten. Begin juli 2023 reed er weer een auto langzaam voorbij u, weliswaar zonder tot stilstand te komen. Eind juli 2023 belde u uw vader en kwam u te weten dat hij naar België kwam wegens problemen omwille van zijn politieke affiliatie met de NDP.

U verliet Suriname op 30 december 2023 en kwam één dag later aan in Nederland. U verbleef bij uw nichten doch reisde regelmatig heen en weer naar België. Vanaf juli of augustus 2024 verbleef u in België. Uw vader diende een verzoek om internationale bescherming op 9 juli 2024. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 30 september 2024.

Sinds november 2024 verblijft ook uw zus G.(...) in België. Zij kwam naar hier voor een betere toekomst voor haar kinderen.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort voor (origineel gezien).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u in Suriname problemen kende ten gevolge van de problemen die uw vader M.(...) D.(...) A.(...) A.(...) (O.V. (...)) er eerder kende (CGVS p. 6-7). Er dient te worden vastgesteld dat er in het verzoek van uw vader een weigeringsbeslissing werd genomen die luidt als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ten eerste ondermijnt uw houding uw vrees.

U kwam reeds in 2015 aan in België, waarna u van 2016 tot 2017 of 2018 in Nederland woonde, alvorens op 9 juli 2024 een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uw rechtvaardiging voor uw laattijdig verzoek, met name uw onwetendheid over de asielpprocedure, kan niet weerhouden worden (CGVS p. 22). Dat u gedurende enkele jaren een verblijfsvergunning had omwille van een relatie in België (CGVS p. 8-9), doet hier geen afbreuk aan. Het instellen van verschillende procedures vormt immers geen onverenigbaarheid.

Tijdens uw verblijf in Nederland heeft u nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend. Wederom kan uw verklaring dat u niet wist hoe dit moest (CGVS p. 9), niet overtuigen.

In 2019 keerde u bovendien voor een viertal weken terug naar Suriname om het graf van uw overleden moeder te bezoeken (CGVS p. 10, 21).

Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. Dat u bovendien terugkeerde naar Suriname in 2019 ondermijnt danig de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees het slachtoffer van politieke tegenstanders te worden.

Ten tweede zetten volgende elementen de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen op de helling.

U legt tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u als sympathisant de NDP begon te promoten. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u dat u actief was vanaf 2013/2014 (CGVS Vragenlijst vraag 3). Op

het CGVS beweert u dat u reeds in 2010 startte met propaganda verspreiden (CGVS p. 17, 21). Uw loutere ontkennen na confrontatie (CGVS p. 21), maakt deze tegenstrijdigheid niet ongedaan.

U beweert dat u lid was van de NDP en dat u een lidkaart had (CGVS p. 13-14). Die kaart heeft u vooralsnog – hoewel de termijn reeds geruime tijd is verstreken – niet voorgelegd noch heeft u een plausibele verklaring meegedeeld aan het CGVS voor het nog steeds ontbreken ervan. Hierdoor toont u niet aan dat u officieel lid van de partij was.

U bleef propaganda voeren voor de NDP tot uw vertrek uit Suriname, ondanks de gevechten en bedreigingen (CGVS p. 18). Dat u actief bleef wijst er op dat er geen sprake was van ernstige bedreigingen en ondermijnt bijgevolg de door u ingeroepen vrees.

Ten derde wat er ook van zij, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met politieke tegenstanders – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Suriname – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Suriname aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Suriname voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

U heeft immers in Suriname nooit klacht neergelegd naar aanleiding van de door u aangehaalde problemen. Uw motivatie om dit niet te doen, namelijk dat uw vriend L.(...) reeds klacht had ingediend en dat u alles aan hem overliet (CGVS p. 19-20), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. Hoewel u stelt dat de politie niets deed na de klacht van L.(...) (CGVS p. 19), blijkt evenwel dat u zelf geen stappen ondernam. Ook niet wanneer u thuis bedreigd werd (CGVS p. 19-20). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Uw stelling dat bepaalde eenheden van de veiligheidsdiensten aan andere partijen toebehoren (CGVS p. 19-20), is slechts een blote bewering. Bovendien blijkt dat de NDP onder leiding van president Bouterse van 2010 tot 2015 en van 2015 tot 2020 aan de macht was in Suriname (zie blauwe map stuk 1).

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de Surinaamse politie haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenen- en/of familieruzies, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit de informatie blijkt tevens dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen, zoals ontslag.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet heeft aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het document dat u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, is niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermag te wijzigen. Uw paspoort bewijst slechts uw identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan.

Volledigheidshalve kan er op gewezen worden dat ook in het verzoek van uw dochter M.(...) D.(...) K.(...) G.(...) M.(...) (O.V. (...)) een weigeringsbeslissing werd genomen.”

Voorts dient vastgesteld te worden dat er aan de door u beweerde problemen die u in Suriname kende geen geloof kan gehecht worden.

Ten eerste ondermijnt uw laattijdig verzoek de geloofwaardigheid van uw vrees.

U verbleef reeds sinds juli of augustus 2024 in België (CGVS p. 6) alvorens op 30 september 2024 een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Reeds voor juli reisde u regelmatig vanuit Nederland op en neer naar België, zonder een verzoek in te dienen. Uw rechtvaardiging voor uw laattijdig verzoek, met name uw onwetendheid over de asielprocedure voordat u met uw vader hierover sprak (CGVS p. 16-17), kan niet weerhouden worden. Van 31 december 2023 tot juli of augustus 2024 verbleef u in Nederland. U heeft in Nederland nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend. Dat u dit niet deed omdat u er niemand had om u op te vangen (CGVS p. 16), overtuigt niet als verschoning voor uw nalaten. Immers u verbleef er bij familie (CGVS p. 16).

Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient.

Ten tweede ondermijnt uw houding in Suriname de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen.

Volgens u hoorde u reeds sinds u begon met uw activiteiten voor de NDP in 2019 dat mensen op zoek waren naar uw vader, maar zocht u er niets achter (CGVS Vragenlijst vraag 5; CGVS p. 17-18). Hoewel u beweert dat er vervolgens in september 2022 iemand u rechtstreeks vroeg naar uw vader en u bedreigde en er vervolgens begin juli 2023 traag een auto naast u passeerde (CGVS p. 7, 12), wacht u evenwel nog tot eind juli 2023 voor u uw vader opbelde. U kwam hierbij te weten dat hij omwille van zijn propaganda-activiteiten voor de NDP naar België was verhuisd (CGVS p. 7, 13). Dat u, die beweerde sinds het incident in september 2022 angst te hebben (CGVS p. 7), uw vader niet eerder contacteerde, kan hier geenszins overtuigen. U situeerde uw problemen in Suriname in september 2022 en begin juli 2023 (CGVS p. 12, 14). Hoewel u verklaarde veel angst te hebben (CGVS p. 7), verliet u Suriname pas in december 2023 (CGVS p. 6). U nam geen voorzorgsmaatregelen en u bleef actief voor de NDP (CGVS, p. 14, 15), hetgeen de voorgehouden problemen ernstig ondermijnt.

Ten derde brengt u geen documenten aan ter staving van uw voorgehouden problemen

U beweert dat u lid bent van de NDP en dat u een lidkaart heeft (CGVS p. 10). Die kaart heeft u voorsnog – hoewel de termijn reeds geruime tijd is verstreken – niet voorgelegd noch heeft u een plausibele verklaring meegedeeld aan het CGVS voor het nog steeds ontbreken ervan. Hierdoor toont u niet aan dat u officieel lid van de partij was.

Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde problemen in Suriname omwille van de politieke activiteiten van uw vader.

Het document dat u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, is niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermag te wijzigen. Uw paspoort bewijst slechts uw identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Verzoekster benadrukt dat zij in haar land van herkomst, Suriname, bedreigd wordt omwille van haar politieke overtuiging en activisme/sympathie voor het NDP. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekster vast dat in de bestreden beslissing niet wordt nagegaan of activisten/sympathisanten voor het NDP geen problemen hebben met de overheden in Suriname wanneer bekend is dat ze asiel hebben aangevraagd in een West-Europees land voor activisme/sympathie voor het NDP.

In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster hekelt in dit verband dat in de bestreden beslissing integraal wordt verwezen naar de beslissing van haar vader, terwijl ze zelf een volwassen vrouw is en zelf problemen

ondervond omwille van haar link met het NDP. Verzoekster meent evenwel dat naar haar specifieke problemen onvoldoende onderzoek werd uitgevoerd.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

3.2. Stukken

Verzoekster voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; [...].”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste

instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) verzoekster verklaart dat zij in Suriname problemen kende ten gevolge van de problemen die haar vader A. A. M. D. er eerder kende; er dient evenwel te worden vastgesteld dat er in het kader van het verzoek van haar vader een weigeringsbeslissing werd genomen steunende op de overwegingen dat:
 - (a) zijn houding, met name zijn laattijdig verzoek om internationale bescherming en zijn terugkeer van een viertal weken naar Suriname in 2019, niet getuigt van een nood aan internationale bescherming,
 - (b) verzoeksters vader tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer hij als sympathisant de NDP begon te promoten,
 - (c) verzoeksters vader tot op heden zijn lidkaart van de NDP niet voorlegt en hiervoor geen plausibele verklaring heeft,
 - (d) de vaststelling dat verzoeksters vader propaganda bleef voeren voor de NDP tot aan zijn vertrek uit Suriname erop wijst dat er geen sprake was van ernstige bedreigingen,
 - (e) wat er ook van zij, verzoeksters vader niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen met politieke tegenstanders geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of de bescherming door de in Suriname aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, nu hij immers nooit zelf een klacht indiende in Suriname,
 - (f) zijn paspoort slechts zijn identiteit en nationaliteit bewijst, die niet ter discussie staan;
 - (ii) voorts dient te worden vastgesteld dat aan de door verzoekster beweerde problemen in Suriname geen geloof kan worden gehecht aangezien:
 - (a) verzoeksters laattijdig verzoek de geloofwaardigheid van haar vrees ondermijnt,
 - (b) verzoeksters houding in Suriname de geloofwaardigheid van haar problemen ondermijnt, waar zij haar vader pas eind juli 2023 contacteerde ondanks dat zij de concrete problemen in september 2022 en begin juli 2023 plaatst, en zij Suriname pas verliet in december 2023,
 - (c) verzoekster geen documenten (zoals de lidkaart van de NDP die zij beweert te hebben) aanbrengt ter staving van haar voorgehouden problemen,
 - (d) haar paspoort slechts haar identiteit en nationaliteit bewijst, dewelke niet ter discussie staan.
- Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Bij terugkeer naar Suriname vreest verzoekster problemen te kennen ten gevolge van de problemen die haar vader D. D. M. D. er eerder kende en omwille van verzoeksters eigen activisme voor de NDP vanaf 2019.

3.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.3. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongelooftwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt

aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Dit kan evenwel bezwaarlijk als een dienstig verweer worden beschouwd en verzoekster slaagt hiermee er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift nog oppert dat in de bestreden beslissing integraal wordt verwezen naar de beslissing van haar vader, terwijl ze zelf een volwassen vrouw is en zelf problemen ondervond omwille van haar link met het NDP en het CGVS hiernaar onvoldoende onderzoek heeft gevoerd, gaat zij volledig voorbij aan de pertinente, concrete en terechte vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde problemen in Suriname zoals wordt samengevat in punt 3.3.3.1., (ii), (a)-(d). Verzoekster brengt geen enkel concreet argument bij om deze terechte motivering te verklaren of te weerleggen, zodat zij onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Verzoekster merkt voorts in het verzoekschrift nog op dat in de bestreden beslissing niet wordt nagegaan of activisten/sympathisanten voor het NDP geen problemen hebben met de overheden in Suriname wanneer bekend is dat ze asiel hebben aangevraagd in een West-Europees land voor activisme/sympathie voor het NDP. De Raad onderstreept evenwel dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij problemen had in het kader van de beweerde politieke activiteiten van haar vader, dat zij haar lidmaatschap van de NDP en de hieraan verbonden problemen niet staaft met documenten en dat haar houding niet getuigt van een nood aan internationale bescherming. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat zij een dermate politiek activisme vertoonde dat zij in het vizier liep. Bijgevolg is de vraag naar een onderzoek van de positie van activisten/sympathisanten voor de NDP die in West-Europa een verzoek om internationale bescherming indienen en de houding van de Surinaamse autoriteiten in dit verband niet dienstig. De Raad stelt overigens vast dat verzoekster in dezen niet verder komt dan loutere blote en hypothetische *post factum*-opwerpingen. Verzoekster dient echter de door haar aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Bovendien maakte verzoekster noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het CGVS enige melding van een vrees om in het vizier te lopen omwille van haar verzoek om internationale bescherming. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift is laattijdig.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus worden weerlegd, blijven zij onverminderd overeind, worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.4.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept om de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent dus dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas om aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ziet de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekster brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET